

Zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno

AZET

4/2016

Zčinnosti klubu – členské a výborové schůze

Zájezd na plzeňsko

Cesta do Lipska

Sympóziu

Návštěva u firmy Köhres

Časopis Kaktusy – výzva členům klubu

Kytka čísla: *Cumulopuntia rossiana* (Heinrich & Backeberg) F. Ritter

Listopadový písň od léta už slýchám...

...vítr ledový přinesl je k nám. Tak mě nečekej, dneska nikam nepospíchám, listopadový písni naslouchám...

Sice včil zrovna nenaslouchám, nechtě rušit hodinu po půlnoci, kdy jsem vstal nemoha znovu usnout, leč dneska skutečně nikam nepospíchám. Už jsem se napospíchal dost a ničemu to nepomáhá. Lepší je, když se věci dělají v pohodě, nejlépe, jak umíme a kdy je na ně správný čas.

Na Azet přišel správný čas v půlce října. To však tvrdě naráželo na správný čas sklizně pozeňnané úrody ovoce, na čas prací na zahradě, přehazování a rozvážení kompostu a když se k tomu ještě přidalo zakládání menšího sadu, nezbylo, než aby zpravodaj počkal na „padla“ a na deštivé počasí. Ale kdy je vlastně „padla“? Je to takový ten kus vuřtu zavěšený na špagátku na tyči, který se houpe psovi táhnoucímu vozík stále před čumákem.

To konečně nastalo v den státního svátku 17. listopadu. Kompost je rozvezený a přeházený, zahrada zrytá, sad vysázený, školka víceměně rozesázená, i kaktusy šly pár dní před Martinem do chaloupky – a konečně došlo na náš zpravodaj.

Nevymlouvám se, jen omlouvám. A to především těm z vás, kdo odebíráte Azet spolu s časopisem Kaktusy zašiláným z Prahy. Dostanete jej do ruky až někdy po Novém roce. Fakt to nějak nešlo. A to se mám ještě učit na zkoušku odborné způsobilosti v požární ochraně. Stále mám něco ve frontě. Priority se přesouvají, čas nečeká a běží si stále po svém.

Tož k věci: V tomto čísle vás čeká obvyklá rekapitulace toho, co se událo od léta. Obálku zdobí kytky čísla od místopředsedy klubu Jiřího Kolaříka, pokračujeme v cestopisech Standy Stuchlíka, vzpomeneme na zdařilý zájezd za kaktusy a kaktusáři na plzeňsko. Jiné věci zmíním jen okrajově, ne všude jsem se letos dostal, kam bych jinam rád šel, leč v naší trojrozměrné realitě a lineárně běžícím čase se to jinak udělat nedá.

Tím děkuji všem přispěvatelům, kteří mi pomohli naplnit toto číslo našeho zpravodaje. Nebudu je zde vyjmenovávat, abych na někoho nezapomněl. Najdete je však podepsané pod jednotlivými příspěvky. Bez nich by to nebylo ono. Zpravodaj má být od nás a pro nás, divadlo jednoho herce sem nepatří. Však to znáte.

A co jinak doma a ve světě? Stále nic povzbudivého. Na všech stranách je to nějaké rozhádané, neuspořádané a nevládné. Spojené království se referendem rozhodlo opustit Evropskou unii, ve světě se to všude mydlí – nejde o nějakou očistu, nýbrž o spoustu násilí a utrpení – a my se tady necháváme rozptylovat řečmi o Číně, dohadováním o elektronických účtenkách a podobnými nepodstatnostmi. A taky prý byly nějaké volby. A ještě v USA mají nového prezidenta. Co se taky dalo jiného čekat, když ten předchodí tam „smrděl“ už osm roků? Koho to však bude za pár let zajímat...

Jsmo tady včil, za okny je pošmourné (možná však za těmi vašimi svítí Slunce, padá sníh a ptáci se hádají na krmítku), máme příležitost na chvíli sednout, popřemýšlet, odpočínout, něco si přečíst, jít si zatancovat, podívat se někam do divadla nebo na koncert, vlastně je stále nějaké drobné pilno. Asi to tak má být. Kdyby se nic nedělo, stálo by to „zavilíš“. Tož budme rádi. Jste rádi? Já moc. A baví mě to. A bavím se tím. A užívám si to. A těším se další spoustu užitečných věcí a činností i na ty ptákoviny, které se přitom užijí a přihodí. Věřím, že vy taky. Nebo že by ne? Tož to aspoň zkuste. Stojí za to.

A protože nastala v tomto roce poslední příležitost, kdy si tady na vás pouštím písnička, otevřete, prosím, i vy nějakou svou díрку do hlavy nebo radši do srdce a nasajte mé přání spousty Lásky, radosti a zdraví. A ještě přání radostných Vánoc. A taky pohodu a klid a chuť do všeho, co vás čeká. A sílu na to, abyste to mohli uskutečnit. A moudrost na to, abyste to udělali nejlépe, jak dovedete. A odvahu i trpělivost, abyste překonali to, co se nějak zadrhává. A spoustu krásných a milých lidí kolem sebe. A... však víte sami, co nejvíce potřebujete.

Těším se – a rovněž výbor našeho klubu, že se budeme zase rádi setkávat, bavit a spolupracovat na tom, co dělá klub klubem, spolek spolkem a lidi lidmi. Budme šťastni.

Pohoda, hezký den

Josef

Schůze výboru 24. srpna 2016

Bartolomějská noc – tedy výborová schůze – začala sdělením, že registrace spolku podle nového Občanského zákoníku probíhá formou čilé korespondence s úřady. Ve snaze o zjednotění (společnost chce zaštitit všechny spolky) komunikuje předseda Vích s úřady v Ostravě, zatímco úřady v jiných městech používají odlišné výklady znění zákona... Tak se to možná ještě chvíli potáhne. Dále v bodech:

- Máme zakoupený nový počítač a projektor, vyzkoušíme vše v září na přednášce.
- Dolaďujeme přednášky do konce roku
- Upřesňujeme informace a pokyny k zájezdu.
- K sympóziu není nic nového, je ještě dost času.
- Proběhla diskuse o příštím držiteli ocenění „Zlatý Alberto“.

Připomínky žádné nebyly, Jana vyúčtovala nějaké finance a formální část schůze přešla k občerstvení a všelijakému povídání.

Členská schůze 2. září 2016

První poprázdňinovou členskou schůzí zahájil a vedl Petr Metela. Začal oznámením úmrtí pana Karla Kříže z Boskovic. Uctili jsme jeho památku povstáním a chvílí ticha. Následovalo oznámení o tom, že jeho příbuzní, kteří nemají o rostliny zájem, nabízejí jeho sbírku k prodeji. Kontakt je u Radka Čecha. Podobně byla inzerována další malá sbírka v Komíně.

Následující zprávou bylo oznámení setkání gymnofilů 17. září v Doubravníku u Jaroslava Procházky. Dá se očekávat příjemná zábava.

Pokračovalo se připomenutím, že začátkem října nebude členská schůze, nýbrž sympóziem, a to tentokrát 29. října v Dělnickém domě v Líšni.

Zazněla připomínka, že už na listopadové schůzi budeme vybírat členské příspěvky na příští rok.

A především: Zájezd propukne zítra v pět ráno v Brně u Bohémy. Cesta je dlouhá, proto tak časný nástup.

Stanislav Stuchlík oznámil místní zářijovou výstavu sukulentů a pozvání do Budapešti na výstavu a prodej kaktusů a sukulentů s tématem Afrika. Připomenul rovněž možnost zaplacení Atlasu kaktusů (přímo jemu, neb je pokladníkem Společnosti).

Jiří Peňás popotává dvě místa v autě na cestu do Chrudimi.

Petr Metela představil nově pořízenou techniku.

Dotazy nebyly, následovalo slosování vstupenek, do něhož přispěli drobnými cenami pánové Urban, Vašíček, Chládek a Jelínek. Výbor klubu jim tímto děkuje.

– Načež mohla začít – a skutečně posléze začala – hlavní a podstatná část schůze – přednáška.

Přednášet o echinocereusech nám přijel Jan Müller. Byla to výprava devíti lidí (zúčastnil se i náš člen František Flek a byl během přednášky několikrát zmíněn) a směřovala především do Oklahomy. Začátek byl (koncem června) však v Albuquerque v Novém Mexiku a jedním z prvních nalezišť byla typová lokalita rostlin *Echinocereus viridiflorus*.

Některé lokality byly hůře dostupné kvůli nedávným povodním, byl omezený přístup na některé mosty apod. Přesto cestovatelé viděli množství krásných rostlin často využívaných krytu ostatní vegetace, pod jehož ochranou se jim docela dobře dařilo.

Přednáška byla zajímavá, mírně cestopisná, převážně botanická s vydařenými obrázky, kterým na šou nová technika v letním šeru docela pomohla.

Se zobrazovací technikou jsme tedy velmi spokojeni a za podstatnou práci při výběru a pořízení děkujeme místopředsedovi Jiřímu Kolaříkovi. Opět byla však škoda, že přednášející nevyužíval zvukovou techniku. Mám sice na štěstí docela kvalitní záznam, protože jsem si zkušeně přenesl nahrávátko dopředu k přednášejícímu, návštěvníkům přednášek sedícím vzadu to je však málo platné.

Návštěvníků bylo dost a těší nás, že jsme v auditoriu viděli i několik nových tváří, nejvíce zřejmě ty, kteří navštívili naši výstavu a byli zvědaví, jak to funguje dál. Snad je to zaujme a budou se vracet.

Zájezd za kaktusáři a kaktusy 3. září 2016

Jak již bylo zmíněno, po členské schůzi jsme si šli na chvíli zdřímnout, abychom byli před pátou u Bohémy připraveni k odjezdu. Sešli jsme se tam včas a náš autobus odjel víceméně v určenou dobu. Cesta byla v pohodě, když jsme se blížili k Plzni, už se rozednilo a klubal se příjemný zářijový den. S řidičem a s jeho navigací byly sice drobné potíže, leč ani jeho nechápavost nedokázala znepokojit navigátora Radka Čecha a nezabránila v tom, abychom se včas dostali k prvnímu hostiteli.

Ačkoli pozvánka a přihláška na zájezd, kterou předseda Petr Metela posílal zhruba měsíc před zájezdem, oznamovala, že pojedeme k pánům Naxerovi, Kůrkovi, Hájkovi a Procházkovi, byl skutečný program malinko odlišný. Život je změna a jediné, co je v dnešním světě stabilní, je právě změna. To však nebylo vůbec k horšímu, jak se ještě v zápětí ukáže. Nicméně zpět však k našemu prvnímu hostiteli – Miroslavu Naxerovi do Kyšic – ten zůstal v souladu s původním plánovaným programem.

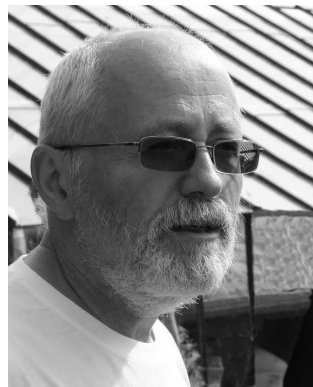

nejpestřejším vytrněním.

Další velké kaktusy byly k vidění ve střešním skleníčku a ještě v jednom, na opak trochu zapuštěném do země a přilepeném k domku.

Poslední dva skleníky příliš kaktusáře nezaujaly. V jednom byly různé květiny, ovšem i sukulentní a druhý byl osázen zeleninou.

Zmíněná – velmi hezky upravená – zahrada zaujala drobnějšími tvarovanými jehličnany a různě rozestavenými kusy keramiky. Dobře ošetřovaný hustý trávník byl jakoby samozřejmostí, našlo se i něco květin a jezírko s vodní havěťí.

Po příjemném posezení, povídání a občerstvení, za něž děkujeme, jsme popojeli kousek dál do Třemošné k Miloslavu Hájkovi. Někteří říkali, že už jsme zde na zájezdě jednou byli. Na to si však nevzpomínám. Možná jsem tehdy zrovna chyběl.

Za brankou nás s majiteli uvítala zahrada se skleníky, stodolou, hlubokým jezírkem a rodinným domem. Zajímavostí byl opět střešní skleník. Kaktusáři často využívají kdejaký kousek místa, kam by mohli umístit své rostliny.

Tentokrát jsme však přišli ke pěstiteli, který pěstování a množení rostlin věnuje zřejmě mnoho úsilí a času. A to tolik, že nezbývá čas na úpravu zahrady a okolí. Každý má prostě jiné priority. Kontrast s prvním hostitelem byl tentokrát velmi výrazný. Zahrada už dlouho neviděla člověčí ruku s motykou, kosou, hráběmi či nůžkami.

Jdeme se ohřát do skleníků. Tam nás čeká množství rostlin a mnozí z nás si vynahrazují, že dnes ještě nemohli nakoupit rostliny. Výběr byl veliký a pánové domácí se měli při kasírování co otáčet. Prohlížím si fotografie a vidím množství především mexických rostlin – ariokarpusů, astrofytů, a to i těch „malovaných“ superhybridů, aztéků a mnohých dalších – většinou roubovaných – vyrovnaných v dlouhých pravidelných řadách. Dál nebudu ve výčtu pokračovat, musel bych asi projít celou abecedu.

Na střechu k vestavěnému skleníku vede i výtah. Tím jsme se však nesvezli. Je samozřejmě určen pouze k převážení nejrůznějšího materiálu a nepochybně i rostlin. Na nás bylo, abychom vystoupali po vnitřním schodišti a přešli přes půdní prostor, než se před námi otevřela úzká ulička skleníku. Jde nepochybně o množárnu, kde vzniká množství roubovanců. Záhony pereskioptisů určených jako podložky, odnožující hlavičky matečních rostlin, na nichž se však jejich děti – odnože – dlouho neohřejí, hned jdou „na lepší“ – na nějakou další podložku. Co vám budu povídat – plantáž hadra! Kdo umí, ten umí. Tady se pánové zřejmě hodně činí a určitě zde stráví spoustu času.

Od časného rána už většinu z nás docela vyhládlo. Do Plzně nebylo daleko, tak jsme krátko zaparkovali na dvoře snad nejproslulejšího pivovaru Prazdroj. Tam mají obrovskou hospodu (Na Spilce), o níž se v žádném případě nedá říci cimrmanovské: „Na takové návaly tady nejsme zařízení!“ Pivo bylo dobré, obsluha příjemná a rychlá, oběd rovněž potěšil.

Sedělo se dobře, bylo to velmi příjemné. Leckdo by ještě vydržel, leč kvůli tomu zde nejsme. Po krátkém posezení jsme vyrazili zase dál. Tentokrát jen kousek do Božkova za Petrem Česalem.

Ten nás přivítal v zahradě nevelkého domku, kde má svůj sbírkový skleník. A jako ne jeden další kaktusář má v domě i malý podkrovní skleníček.

Větší – sbírkový – skleník na zahradě potěšil oko zejména milovníka středo- a severoamerických druhů. Záhon lofofor, pelecifyty, astrofity, sloupovité rostliny... Nechyběly ani ferokaktusy, koryfanty, mamilárie... Našlo se i něco z jihu, gymnokalycia, chamaecereusy...

V podkrovním skleníčku jsme potkali třeba i leuchtenbergie, sukulentáře zase mohly potěšit třeba baculaté euforie. A také ty sloupovité se zvládnými žebry. Petr Česal prostě není specialista, pěstuje široké spektrum kaktusů i něco z ostatních sukulentů, takže nezarmoutí nikoho a snad každý si může přijít na své.

Vše jsme si u něj doma prošli a prohlédli, abychom brzy znovu nasedli do autobusu. Ne, návštěva ještě neskončila. Jede se do nedaleké zahrádkářské kolonie do zahrady, kde v nepřilíhnutelném porostu mezi popadanými jablky stojí ještě jeden velký fóliovník. Ano, přesně takový, na jaký se těšili na špičkové. Výběr byl veliký a široký, místa bylo dost, nikdo se nemusel strkat.

V rohu zahrady jsou ještě pařeniště. Bohužel však poznamenaná zubem času a tím, že majitel má asi dost jiných starostí. Obrázek trochu podobný předobědovému Miloslavu Hájkovi. Ani zde nechybí plantáž podložkových opuncí a pereskioptisů a řady naroubovaných rostlin.

Vycházka dlouhou uličkou v za hrádkářské kolonii byla příjemná a vlastně vedla (ovšem dále autobusem) k poslednímu plzeňskému pěstiteli.

Stále ještě v Plzni-Božkově nás uvítal mladý pěstitel Michal Šulc se svým otcem Bohuslavem. Na malé zahradě za domkem je dlouhý skleník s množstvím rostlin – pocho-pitelně zejména kaktusů. Postupně přistavované skleníky, které tvoří jednu dlouhou řadu, jsou z podstatné části vytá-pěné a zvenku se ani nezdá, že zabírají 140 m². Venku na zahradě pod ovocnými stromy mají ještě Šulcovi pařeníště, kam se vejde ještě několik dalších „metrů“ rostlin. Kromě toho mají některé rostliny ještě venku, jen pod přístřeškem. Z kaktusářů, které jsme dnes navštívili, mají sice k dispozici možná nejmenší plochu pro pěstování kaktusů. I tak však bylo na co se dívat a taky co nakupovat.

I Michal vysévá, množí a roubuje. Sbírkou, kterou plynule převzal od svého otce, již spravuje sám. Otec mu pomáhá a má už spíše jen poradní hlas.

Ve skleníku se daly najít nejrůznější druhy rostlin. Ani zde jsme nenarazili na vyhraněného specialistu, byť v jeho skle-níku převládají ji hoamerické rostliny.

I zde je vidět spousta práce, sbírka i množárna jsou docela dobře udržované. Nevelká zahrada by si však rovněž zasloužila trochu více péče. Nicméně věk a nadšení pěstitel poskytuje naději, že na některém příštím zájezdu přijdeme do příjemněji upraveného prostředí.

Oku návštěvníků jistě neuniklo, že kaktusaření zřejmě není v rodině jediným koníčkem. Trofeje lesní zvěře svědčí i o zálibě v myslivosti.

Velmi sympatický a nadějný je věk Michala Šulce a jeho zájem o vedení a rozšiřování sbírky a tedy především pokračování rodové záliby. V dnešní době je to dost vzácný jev. Častěji bohužel vidíme, že potomci nemají o kaktusaření zájem a sbírky se po odchodu starého kaktusáře v lepším případě rozprodají.

Abychom nekončili škarohlídsky, zbývá dodat, že na to, jak to byla letos dlouhá cesta, stihli jsme vše časově velmi dobře a bez komplikací. Leč nebylo vše úplně skvělé: Jeden účastník si později postěžoval, že na něj poněkud zapomínali distributoři a ochutnávači nejrůznějších voňavých tekutých darů přírody a že mu bylo hloupé, aby si řekl sám. Tož poučení pro příště.

Ale vážně: Podle následných reakcí se zájezd vesměs účastníkům líbil. Petr Metela to opět zařídil velmi dobře a ač se sám nezúčastnil, všechno klaplo včetně příjemného počasí.

Do Brna jsme přijeli po dvacáté hodině. Vlak mi ujel a všichni se mi rozutekli domů. Musel jsem potom ještě dost dlouho sám čekat na autobus. Nebyla však zima, sedl jsem si tedy na Zvonařce a při čekání jsem si procházel zážitky a dojmy toho dne. Přemýšlel jsem o ledačem, co jsem už naznačil v povídání výše. Jak na jednu stranu obdivuji nadšence, kteří

Popis obrázků ze zájezdu na předposlední stránce dole (s. 63)

dovedou na plný úvazek pěstovat kaktusy a někteří zvládají i další záliby. Vedle toho ovšem vím a cítím, že na mě by to nebylo. Jsem rád, že zvládám zaměstnání a mám trochu času na zahradu a hlavně na ovocné stromky, i na další drobné záliby. Takto „zavodit“ bych nedokázal.

Tož tím jsme zahájili podzimní část kaktusářské sezóny☺

Schůze výboru 12. září 2016

Výbor se sešel opět v Líšni u předsedy Petra Metely. Ten informoval, že stav kolem registrace spolku se příliš nemění, snad pomůže valná hromada Společnosti v Piešťanech. Radek Čech přišel s návrhem nakoupit velmi levné papírové informační skládačky vydané Společností, které můžeme využít v propagaci kaktusářství a našeho klubu zejména během výstavy.

Výbor schválil pořízení drobného příslušenství (taška, kabely) k nově pořízenému notebooku a projektoru.

Hodnocení minulé členské schůze: Spokojenost s přednáškou, mohla být i delší, přednášející mohl doplnit třeba něco ze své sbírky. Sám přednášející byl velmi mile překvapen.

Zájezd byl hodnocen kladně v souladu s předchozím článkem.

Sympóziium v bodech: Změna termínu na 29. říjen. Bude se konat v Dělnickém domě v Líšni. Všichni nechtě sdělují tuto informaci, kde jen mohou. Přednášející jsou potvrzeni (Dráb, Kunte, Glosser a Kolařík). Doladěny různé individuální technické a organizační úkoly zejména pro členy výboru.

Byly připomenuty slíbené příspěvky do Azetu a tím skončila oficiální část schůze. Následovalo posezení a občerstvení, než jsme se nakonec rozešli domů.

Zamykání sezóny v Chrudimi

Tuto událost zmíním pouze okrajově, protože jsem letos chyběl a nemám z této akce prakticky žádné zprávy. Podle všeho se akce i letos velmi vydařila, počasí bylo tradičně hezké.

Výroční cena Zlatý Alberto zůstala tentokrát v Chrudimi. Obdržel ji za slouženě právě zakladatel a dlouholetý pořadatel této kaktusářské pouti Pavel Pavlíček. Blahopřejeme.

Podle burzovního zpravodaje letošního Zamykání sezóny měly následovat minipřednášky Jana Gratiaše o 30 jubilejních sukulentech, Josefa Odehnala o Mexiku po 25 letech, Lumíra Krále – 100 obrázků z Peru 2015, Jaroslava Procházky – Poznámky k druhu *Lobivia silvestrii* (*Chamacereus silvestrii*), Martina Tvrdíka – Argentina a Bolívie a nakonec Petry Tvrdíkové – Poprvé v Bolívii.

Jak je vidět, třetinu přednášek zajistili naši členové. – Říkám to stále: Chrudim je taková naše výjezdni členská schůze.

Ve zpravodaji nalézám ještě jednu drobnou změnu – cena vstupného na burzu se zvýšila ze dvaceti na 30 Kč, děti to mají za deset.

Víc nevím. Doplňte mě, kdo jste tam byli. Třeba to bude stát za to.

Schůze výboru 18. října 2016

Na schůzi, která byla poslední před konáním podzimního sympózia (zejména změny přednášejících), se vedle toho probírala informace z valné hromady v Piešťanech. Pokud jde

o registraci spolku, bude se *Astrophytum* nakonec registrovat samostatně. Připravují Petr Metela, Jiří Kolařík a Lubomír Hrubý. Dále v bodech:

- Bylo schváleno, že nabídneme cizojazyčné časopisy zahraničním organizacím.
- Na Zlatého Alberta 2017 podpoří *Astrophytum* Lumíra Krále.
- Domluveno doplnění nového webu, který bude oficiálně představen na sympóziu.
- Byl upřesněn program přednášek do konce roku 2016.

Nakonec výbor poblahopřál Lubomírovi Hrubému k narozeninám a poděkoval mu za občerstvení, které Luboš zajistil.

Gymnofil 1/2016

Jako člen v nadpise zmíněného sdružení jsem dostal nové – letos první a zdá se, že i poslední, číslo stejnojmenného občasníku.

Podstatnou část obsahu 38 stránek za bírá český překlad pojednání, v němž se Massimo Meregalli a Tomáš Kulhánec snaží pozvednout *Gymnocalycium schmidianum* z postavení podrodu do pozice druhu. Jestli se to pozvednutí Maximovi a Tomovi povedlo, neprozradím. Ne, že bych nechtěl předčasně vyzvonit rozuzlení zápletky, věc je prostší: Článek (a tedy Gymnofil) jsem nedočtl. Je totiž mimo úroveň mých časových možností, priorit a nepochybně i mých znalostí a porozumění pojednávané problematice. – Nevadí (tedy aspoň mně). Sešitek jsem si prolistoval a odložil jsem jej. Článek se nicméně zdá být odborně velmi vyspělý a propracovaný. Je vidět, že stál autory mnoho času a úsilí. Dokonce se k němu v dodatku vyjádřil i Wolfgang Papsch. Vyjádření je však jen doplněním několika okolností souvisejících s objevením těchto rostlin Hansem Tillem a Franzem Striglem.

Gymnofil tedy stále žije nebo alespoň přežívá. Nevíme však, jak. O tom se v plátku nepíše. Hlavní je, že o sobě dal vědět. Úsilí a práce je v tom nepochybně hodně. Chválím! Řemeslné provedení, ač na kvalitním papíře, sice pokulhává, leč budme vděční a spoň za to. Gymnofil tedy žije. Ať žije!

Návštěva Lipska

Začátkem července 2016 jsme byli spolu s Jaroslavem Procházkou pozváni do Lipska. Bylo to dlouho plánované setkání spojené s návštěvami sbírek v Lipsku. Navštívili jsme také schůzku klubu kaktusářů, který se k mému překvapení jmenuje jako náš, totiž *Astrophytum* Leipzig (<https://www.dkg.eu/cs/index.pl?navid=1275>) Jeho členové se scházejí dvakrát měsíčně. Jednou v místním muzeu, kde mívají přednášku a pak se ještě scházejí v jedné místní restauraci, kde jsme právě byli. Obsah schůzky je méně formální, nicméně je na pořadu krátká přednáška o jedné rostlině. Při naší návštěvě byl na pořadu dne rod *Sansevieria*. Jako my vydáváme náš *Azet*, vydávají kolegové v Lipsku oběžník *Astrophytum*, letos už tedy 24. ročník. Těch několik dní v Lipsku bylo velmi pěkných. Byly spojeny i s prohlídkou města, kdy nám průvodce dělal bývalý předseda Konrad Müller. No a teď mi došla pozvánka, abych udělal v Lipsku také přednášku. Ta bude v červnu 2017 a bude to ta, kterou jste viděli na našem sympóziu – o naší lednové cestě po Bolívii a severní Argentíně.

Jiří Kolařík

Návštěva u firmy Köhres

Pokud zadáte na internetu heslo „Köhres Kakteen“, dostane se Vám uvítání na webových stránkách této firmy, jejíž zaměření je hned specifikováno: „Kaktusy, sukulenty, tillandsie, mesembryanthema, hrnkové rostliny, kbelíkové rostliny“. Jak jsem zjistil při návštěvě skleníků této firmy, vše se zde – až na hrnkové a kbelíkové rostliny, ty jsem nějak nezaregistroval – nachází. Při pozornějším studiu webových stránek lze zjistit, že ze všeho jsou ale (s výjimkou tillandsií) nabízena jen semena.

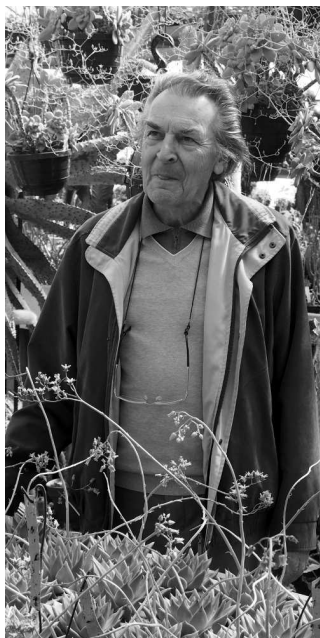
Skleníky firmy se nacházejí ve městě Erzhausenu (jižně od Frankfurtu nad Mohanem) na dvou místech. Na obě dvě jsme se dostali. Páteční návštěva byla sjednána organizátorem jako doprovodný program setkání notofilů sdružených v Internoto, protože místo setkání bylo v blízkosti firmy. Pondělní návštěvu ve druhých sklenících jsme si domluvili s majitelem sami. Běžně asi návštěvníky nepřijímá, ale nám ochotně vyšel vstříc. Možná zavázilo také zjištění, že jsme přijeli za kaktusy z poměrně vzdálené domoviny.

Musím se přiznat, že ač jiné sukulenty jsou u mne někde v pozadí za kaktusy, tak tentokrát v rámci návštěvy firmy Köhres jsem je musel posunout na první místo. Ne že by tam kaktusy nebyly, byly tam a bylo jich hodně, letitých a pozoruhodných – např. naplno kvetl velký trs *Mammillopsis senilis* s bílými květy, k vidění byly celé záhony lofofor, spousta dalších starých a velikých rostlin – ale jiné sukulenty kralovaly. Proč? Protože jich bylo vždy mnoho od jednoho druhu a jestli nekvetly v době naší návštěvy úplně všechny, tak těch bez květů moc nebylo. A když vidíte větší skupiny jednoho druhu a všechny rostliny kvetou, tak to je pastva pro oči. Co na tom, že jednotlivé květy bývají drobné? Na jedné rostlině jich bývá hodně – a k tomu ještě je pohromadě vždy více rostlin téhož druhu. Převládající barva květů byla červená a žlutá. O množství květů svědčí např. i skutečnost, že během naší pondělní několikahodinové návštěvy měl jeden zahradník na starosti jenom sprašování rostlin.

Nemohu zapomenout ani na tillandsie. I těch bylo ve skleníku opravdu mnoho, byly zavěšeny na jedné stěně. Květů už mnoho nebylo, ale i tak to byla zajímavá podívaná, vidět ten hustý les rostlin namačkaných jedna vedle druhé. Vůbec hustota rostlin ve sklenících byla význačným znakem, většina jich byla opravdu velmi hustě vedle sebe.

Jenže všemu je jednou konec, a tak přišel i konec návštěv skleníků firmy Köhres. Obzvláště pondělní návštěva by se dala natáhnout na mnohem delší dobu, ale nás čekala cesta domů. Zbývalo tedy jenom poděkovat za umožnění prohlídky a rozloučit se.

Stanislav Stuchlík

Sympóziium 29. října 2016

V tom to čísle skončíme pouze velmi stručnou zmínkou o uskutečněném 22. sympóziu, které se po změnách termínu a přednášejících nakonec v sále Dělnického domu v Líšni velmi vydařilo. Standardně velmi dobrá úroveň jak přednášek (domácí – hosté 3 : 1) i organizace podpořená novou kvalitní videotechnikou nemohla snad nikoho zarmoutit. Příležitost k setkávání a k popovídání se rovněž našla, u několika individuálních prodejců byly k vidění a ke koupi rostliny.

Více příště – v následujícím čísle Azetu.

Časopis Kaktusy a jeho 53. ročník v roce 2017

Obrátil se na mě e-mailem jeden z redaktorů časopisu Společnosti *Kaktusy* Libor Kunte, abych zveřejnil následující výzvu. Víím, že mnoho z vás časopis odebrává, přesto však, pokud nejste mezi nimi nebo jestli zatím váháte, míří tato výzva přímo na vás:

Výzva novým předplatitelům

Svoje první vlastní sešity našeho časopisu *Kaktusy* jsem dostal do ruky v září 1982. Tehdy jsem vyfasoval naráz všechna tři doposud vydaná čísla zmíněného ročníku. Bylo to na schůzi kaktusářů v Domě kultury v Ústí nad Labem, kam jsem, coby elév, začal pravidelně docházet. Dodnes si pamatuji na řadu publikovaných článků, fotografií, ale i drobníček, které mě nějakým způsobem ovlivnily, a které vnesly do mého se rozvíjejícího kaktusářského života náhled autora, jeho vlastní podání a předestření věci.

Od té doby uplynula dlouhá doba a během ní se odehrála řada změn. Jedna výrazná – politická, několik neméně významných nástupů technických nebo snad technologických novinek, no a přirozeně došlo i na změny u mě samého. V poslední době proběhlo několik retrospektivních přednášek o „porevolučním kaktusáření“, na nichž jsem byl zaznamenán jako relativně štíhlý jinoch – i tady nastala změna, ale tu nemám až tak na mysli. Jde o změnu, kdy jsem byl vyzván Honzou Gratiásem, abych se z běžného čtenáře stal spoluautorem časopisu, abych se stal členem redakční rady. Psal se rok 1994. I časopis *Kaktusy* se hodně změnil a za posledních dvacet let se výrazně posunul. Největší změna však přišla poněkud nenápadně, plíživě, o to více však ovlivnila a stále ovlivňuje samotné pojetí a význam našeho časopisu. Tento zásadní obrat, který nelze kvantifikovat ani přesně zařadit do škatulky, je podmíněn právě oněmi změnami ostatními – politickými, technologickými a v neposlední řadě i ekonomickými – jedná se o skutečnost, že časopis *Kaktusy* není již jediným informačním zdrojem českých a slovenských kaktusářů jako tomu bylo před oněmi zhruba pětadvaceti lety! Záměrně teď pomíjím slovenský časopis, lokální periodika vydávaná některými kluby či publikace o kaktusech od nejrůznějších autorů a nakladatelů. Beru časopis jako informační platformu pro kaktusářskou komunitu „Československa“, jako periodikum vycházející ve dvou či tříměsíčním odstupe, které může reagovat na novinky a zaujímat určité postoje. V současné době je totiž časopis *Kaktusy* jedním z několika desítek tištěných periodik běžně dostupných po celém světě a čelí tlaku nepředstavitelně silné informační základny elektronických médií volně šířených po internetu.

V tomto prostředí a v této situaci se časopis *Kaktusy* ocitá trochu jako dospělý sirotek, který v minulosti dělal radost svému okolí, ale teď je válcován „vnoučaty“, která jsou

rozmazlená blahobytem a neváží si tradice, jež má být v tomto případě průvodcem, nikoliv sevřeným vězením.

Jsmo si této změny, coby redakční a vydavatelská rada, dobře vědomi. V nedávné době proběhla řada diskusí o tom, jaký má časopis být, jakou má mít obsahovou náplň, jakou má mít grafiku, jak je třeba oslovovat stávající, ale především nové autory, atp., atd... Mnohdy to byly debaty velmi a velmi vzrušené, vypjaté, emotivní ale myslím si, že měly stejný cíl – zlepšit úroveň časopisu a tím přilákat i více čtenářů. Je však otázkou, jestli tahle množina veličin má vliv na to, podaří-li se zastavit klesající počet předplatitelů nebo zda se musíme vydat ještě jinou cestou!

Možná cestou prosby k těm nerozhodnutým. Stálí předplatitelé vědí, co mohou od časopisu čekat, jaká témata budou zaznívat a většinou jsou s úrovní časopisu spokojeni. Moje prosba směřuje především k jednatelům a předsedům oněch konkrétních klubů, kteří by nám měli pomoci a pokusit se oslovit své přátele a kamarády, kteří časopis neodebírají. To činím i já prostřednictvím tohoto článku a žádám všechny, kteří doposud nejsou rozhodnutí, aby se seznámili s časopisem a podpořili toto médium, které už 53 let přináší kaktusářům informace, bez nichž by naše hobby nebylo na takové úrovni, na které dnes je. A to v porovnání nejen s Evropou, ale troufám si říci se světem. Za dobu své existence od roku 1965 časopis *Kaktusy* potěšil čtenáře 272 jednotlivými čísly, 42 speciály, což dává přibližně 11 000 stran! To jsou čísla, která stojí za to jistě podpořit.

K tomuto kroku jsem se odhodlal proto, že je před námi zajištění dalšího ročníku a máme tedy ideální příležitost nabídnout časopis k odběru novým předplatitelům. Získat je pro zaplacení celoročního předplatného ve výši 270 Kč by neměl být zásadní problém. Jednak to není mnoho a jsem přesvědčen, že za tyto finance nabídneme čtenářům kvalitu, na kterou jsou zvyklí. Už teď víme, že kromě čtyř základních čísel vyjdou i dva speciály, přičemž jeden mohu slíbit za sebe a Járu Šnicera. Budeme se v něm věnovat rodu *Aztekium* a věříme si, že čtenářům přineseme zásadní novinky v pojetí tohoto rodu, který v nedávné minulosti zaznamenal revoluci objevením nového dobrého taxonu.

Časopis *Kaktusy* se zdaleka nevyčerpal a je stále připraven zpracovávat nové a nové informace, vracet se k publikování dobrých pěstitelských rad a zásad, představovat zajímavé sbírky K + S nejen u nás, ale i v zahraničí, publikovat zajímavé cestopisy s tematikou našeho zájmu, ale také informovat o spolkových událostech. K tomu však potřebuje, kromě čtenářů, kteří si ho zaplatí, také autory. Bude mi tedy ctí, pokud se okruh přispěvatelů rozšíří o další kolegyně a kolegy, kteří mají o čem psát, a kteří mají chuť rozdělit se o své zkušenosti s ostatními. Tímto se přímo obracím např. na ty cestovatele nebo pěstitelé, kteří vědí, že mají téma, ale nevědí si s ním rady. Nevědí, jak článek sepsat, jak se o něj podělit se čtenáři. Redakční rada s některými novými členy bude ochotna pomoci, aby i začínající autor měl dostatek sebevědomí, motivaci a nebál se neúspěchu.

Máme před sebou výzvu. Pokusme se společnými silami zvrátit klesající počet předplatitelů! Jen tak se budeme ještě dlouho radovat z našeho milého časopisu *Kaktusy*. Reakční i vydavatelská rada udělají vše proto, aby se časopis líbil a aby obsahoval spoustu zajímavého počtení. Na to máme chuť i sílu. Možné to však je pouze s vaším přispěním – objednejte si proto časopis *Kaktusy* na rok 2017 a my vás nezklameme.

Libor Kunte

Cumulopuntia rossiana (Heinrich & Back.) F. Ritter

Friedrich Ritter v roce 1980 ve svém díle *Kakteen in Südamerika*, díl 2, ustanovil nový rod *Cumulopuntia* (typus *Opuntia ignescens* Vaupel) a vlastně totálně rozebral dřívější Backebergovo uspořádání „sběrného“ velkorodu *Tephrocactus* a vlastně, alespoň já mám ten názor, výrazně zpřehlednil uspořádání celé velké skupiny kaktusů nazývané Opunciovité ... a protože opunciovité drtivou většinu kaktusářů vlastně nezajímají, udržuje se zde nadále řazení ... jo, nějaké tefračce..., byť se ani v této „nové době“ slučování či výzkumů DNA neobjevil nikde názor, že by rod *Tephrocactus* v Backebergově pojetí měl být obnoven.

Cumulopuntia rossiana roste na velkém areálu zhruba od Iturbe (Jujuy, Argentina) na sever daleko do Bolívie. Severní hranici areálu rozšíření není jednoduché vytýčit. Je to horský druh, který i vzhledem k velikosti areálu, je značně variabilní. Tento druh je miniatura, srovnám-li ji třeba s *C. boliviana*, má řepovitý kořen. Takže vývoj od semenáčku je doslova letitý, proto se dá množit roubováním na *A. subulata*, pak rouby kvetou mnohem dříve a více. Květy jsou od světle citrónové žluté přes oranžovou po skoro fialkovou, přičemž mi dle sledování na lokalitách připadalo, že žluté květy mají typy rostoucí v nižších polohách (3000 m). U Iturbe jsme viděli květy od žluté do červené. U Iturbe, Jujuy, byl popsán (bohužel) další druh *C. iturbicola* G. Charles na základě údajných rozdílů v DNA. Toto je však na jinou diskusi. Dle mých pozorování není rozdílů (zřetelného) mezi rostlinami z Argentiny a třeba od Culpina, Bolívie. Rostlina na obrázku je označena jako *C. rossiana* HPT 855, je původem ze sbírky Hanse-Petra Thomase, HPT není polní ale sbírkové číslo, nicméně je to originál z přírody. Rostlina je roubovaná a je to dědictví po mém vloni zemřelém kaktusovém kamarádovi z Drážďan.

Pěstování těchto kytek je vcelku jednoduché, ta *A. subulata* je už kus dřeva a pro kvetení je nutné zachovat na jaře „suchou“ fázi, než se ukáží poupata, pak tak 2–3krát dostanou vodu (s Kristalonem). Zimování nemůže být s mrazem, což je ovšem možné pro pravokořenné rostliny.

Text a foto na titulní stránce Jiří Kolařík

Fotografie na vnitřní barevné dvojstraně

S. 56 nahoře – U Naxerů v Kyšicích: Upravená zahrada s jezírkem, skleník „na kuří nožce“, vzrostlé sbírkové kulovité kaktusy, krása vytrnění stokrát jinak a znovu velmi úhledná a vzdušná zahrada.

S. 56 dole – U Hájků v Třešně: Bohatá nabídka rostlin ke koupi, vnější úprava zahrady sice trochu pokulhává, leč množárna a její plody uchvacují.

S. 57 nahoře – U Česalů v Plzni-Božkově: Sloupovité *Euphorbie*, sbírkový skleník, nepřehledná nabídka ve fóliovníku v zahrádkářské osadě za městem. Vpravo nad čarou Petr Česal v čepici a v družném hovoru s našim zasloužilým předsedou.

S. 57 dole – U Šulců v Plzni-Božkově: Sbírková část skleníku, neuvěřitelně otrněné cereusy, nahlédnutí do pařeniště a do průčelí hlavního dlouhého skleníku.

Fotografie Stanislava Stuchlíka k jeho článku na s. 60

Nevešlo se

Příště vás čeká: Podrobněji sympóziu, další článek Stanislava Stuchlíka a povídání Emila Vašíčka o jeho cestě do Ameriky, nový web klubu... – Samozřejmě kromě obvyklých věcí. A schválně: Bude tam tentokrát i něco od vás?

Azet – zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno – Neprodejné – Redakce, jazyková úprava, sazba: Josef Polách – sazba systémem T_EX s použitím písma Lido – tisk: Tiskárna Indra – vytvořeno s použitím legálního a svobodného softwaru – aniž bylo vědomě ublíženo živým tvorům – v článcích byly opraveny jazykové a typografické chyby, beze změny smyslu sdělení, není-li uvedeno u příspěvku jinak – připomínky, náměty, příspěvky prosím na adresu josef@polach.org